

Aranyi László

PÉCSI PARANOIA

II. változat

Idegennek tűnik a megszokott,
utcánk végén bizarr és nyomasztó gyanú:
reménytelenül eltévedtem. Hullámzó

tacepaók torz árnyai a járókelők.
Falkába verődött kopók: a Széchenyi tér
furcsán megnyúlt szarkofágjához tartozó
hasas kanopuszok. Kettő-három lépés,
aztán elnyel ez a szétcsúszott perspektíva.

Embrió-pózba dermedek. Sanda megjegyzés
az alámerült világból: „ön már ilyenkor
segg-picsa részeg?” Elátkozott fertály
ez Hunnia elbugrisodó, puhány, nyiszlett testén,
kulisszatologatók patyomkin városa. Kufárok
kéjenc kecskepofájával ül a Nap a

Hőerőmű fölött, pajzsán sarló és kalap...
Itt minden érintés
aljas szándékot sejtet. Nincs észak-dél, nincs
fönt-lent, csak a felkészült, nyugodt, éber gyanakvás.

Magyar Műhely, 2019/3.